

exekuční žádosti uvedl a ověřeným opisem usnesení krajského soudu v O. ze dne 25. srpna 1934 i knihovními výpisy o vložkách čís. 120 a 421 v O. ze dne 12. února 1935 — tedy veřejnými listinami k exekuční žádosti připojenými — prokázal. Bylo tedy o vykonatelnosti pohledávky, k jejímuž vydobytí se nyní navrhuje exekuce nucenou dražbou týchž nemovitostí, již mezi týmiž stranami rozhodnuto v exekuční věci, v níž bylo vydáno usnesení krajského soudu v O. ze dne 25. srpna 1934 a nelze proto nyní otázku tu na základě obsahu téhož notářského spisu ze dne 30. listopadu 1933 jakožto exekučního titulu znovu řešiti, jak to učinil rekursní soud.

Čís. 14725.

**Zahájení vyrovnacího řízení nemá vlivu na nesplněné smlouvy.
K výkladu § 1447 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1935, Rv II 1016/33.)

Srovnej sb. n. s. čís. 5428.

Žalovaná objednala od žalující společnosti do svého podniku tiskopisy (programy), jichž část žalobkyně jí dodala a pohledávku za tuto část též přihlásila do vyrovnacího řízení, které zatím bylo zahájeno o jmění žalované. Podle svého přednesu jest žalující i na dále ochotna dodati žalované zbylé tiskopisy. Poněvadž žalovaná odpírá přijmouti plnění, domáhá se žalující na ní zaplacení zbytku ujednané částky. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jde o smlouvu o dílo, na níž, pokud smlouva ta v době zavedení řízení vyrovnacího nebyla splněna, nemá zahájení řízení vyrovnacího vlivu. podaná žaloba jest žalobou na plnění ze smlouvy a nejedná se o nárok náhradní již v době zavedení vyrovnacího řízení existující, na něž vyrovnání samo by se vztahovalo. V důsledku toho může se žalující domáhati ve smyslu § 1168 obč. zák. zaplacení, pokud smlouva nebyla splněna proto, že bránily tomu okolnosti, jež sběhly se na straně objednatelově tedy žalované, při čemž musil odpočísti to, co ušetřila proto, poněvadž dílo nebylo provedeno. V tom směru namítala žalovaná, že nastala nemožnost plnění pro všeobecnou hospodářskou tíseň a dále, že žalující sama od smlouvy odstoupila tím, že další dodávání tiskopisů zastavila. Výtko tato není oprávněna, neboť žalovaná nepřála si dodávku dalších tiskopisů a nechtěla splniti smluvní závazek, jež na sebe převzala. Také žalující nesouhlasila se zrušením smlouvy a od další dodávky upustila. Nemožnost splniti smlouvu nastala v osobě žalované jako objednatelky díla a uplatňovaný nárok je oprávněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Jestliže následkem zahájeného vyrovnacího řízení a vůbec pro hospodářské poměry žalovaná nemohla provozovati podnik, vyžadující velký náklad, který znamenal značné poškození, ba hospodářskou zkázu ža-

lované, nelze v tom viděti více, nežli nezdar podniku. Zásada bezpečnosti právních styků však vyžaduje, že se má smlouva zachovati, třebaže to bylo spojeno pro pozdější změnu poměru se ztrátou, byť neočekávanou. Tím se nestalo ještě plnění nemožné náhodou. To platí v souzeném případě tím více, že jde o plnění žalované, na něž neměly dotyčné poměry ani přímého vlivu, neboť jestliže vedly k zastavení provozu podniku, staly se tím sice objednané tiskopisy (programy) zbytečné, ale nelze proto mluvit o nemožném odběru a o nemožnosti vzájemného plnění, t. j. zaplatiti za ně příslušnou částku. Schází tudíž předpoklady hospodářské nemožnosti plnění podle § 1447 obč. zák., která by přicházela v úvahu (sr. rozhodnutí čís. 8992 sb. n. s.). Nejde o náhradu škody, jak se tvrdí v dovolání, ani o nárok na přiměřené odškodnění podle § 1168 první odstavec druhé věty obč. zák., nýbrž jde o nárok ve smyslu § 1168 první odstavec první věty obč. zák., dle kteréhožto zákonného ustanovení náleží podnikateli, přes to, že dílo nebylo provedeno, smluvený plat, když byl ochoten plnit a zabránily-li tomu okolnosti, jež se sběhly na straně objednatelově. Ze zjištění prvních soudů patrně, že tomu tak v souzeném případě bylo, a odvolací soud správně vystihl, že jde o žalobu na plnění ze smlouvy a nikoliv o nárok náhradní, jenž by tu byl již v době zahájeného vyrovnacího řízení. Poněvadž pak jde o nesplněnou smlouvu, na kterou zahájení vyrovnacího řízení nemělo vlivu (srov. rozh. čís. 5428 sb. n. s.), posoudil odvolací soud s hlediska § 1168 obč. zák. správně věc po stránce právní.

Čís. 14726.

K § 6 alim. zák.

K povolení zajišťovací exekuce pro výživné stačí, že muselo býti již jednou proti dlužníku splatné výživné exekučně vymáháno; nového prodlení jeho není třeba.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1935, Rv II 646/35.)

Žalované byla povolena k vydobytí splatného výživného exekuce zabavením a příkázáním pense žalobcovy k vybrání s obmezením podle zákona čís. 314/20 sb. z. a n. jakož i zajišťovací exekuce týmiž exekučními prostředky k zajištění budoucně dospívajících dávek. Žalobce tvrdě, že svoji alimentární povinnost řádně plní, takže není na zadrželém výživném žalované nic dlužen, domáhá se, by byla z toho důvodu exekuce k vydobytí i zajištění prohlášena za nepřipustnou. Prv ý s o u d uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu na prohlášení zajišťovací exekuce za nepřipustnou zamítl. D ů v o d y : Prvý soud jest názoru, že žalovaná neprávem vedla exekuci k zajištění částky 1.200 Kč na výživném za 1 rok, poněvadž povinný (žalobce) výživné ve výši 100 Kč, připadající na měsíc leden 1935, včas zaplatil a tudíž nedal dojít k nové exekuci pro neplacení výživného (§ 372 ex. ř.) a opírá svůj názor o rozhodnutí čís. 10330 sb. n. s., v němž nejvyšší soud praví výslovně, že nemůže býti smyslem zákona, aby povinný byl pro jediné prodlení po celou dobu